

[Justitsministeren]

den var interessant læsning, og hvis man ønsker at læse en udførlig fremstilling af problemerne, kan jeg varmt anbefale denne rapport.

Også i Danmark kunne vi i 1990 opleve en, om end mere beskedent, stigning i antallet af ansøgere i forhold til de forudgående år. Vi modtog i Danmark i 1986 ca. 9.300 asylansøgere, men på baggrund af de ændringer, der blev gennemført i loven i 1986, faldt tallet i 1987 til ca. 2.800. Gennemsnitligt har vi i Danmark i den nævnte periode modtaget godt 5.000 asylansøgere om året, og i de seneste år har tallet ligget på mellem 4.600 og 4.700, mens tallet for 1990 ligger på 5.292.

Selv om der for Danmarks vedkommende er tale om en mere beskedent stigning end i nogen af de andre lande, er det også for situationen herhjemme kendetegnende, at stadig flere ressourcer bruges til at behandle ansøgninger fra asylansøgere, hvis sager ofte er meget tynde, og som ikke er flygtninge i FN-konventionens forstand.

Som nævnt gør de omfattende retsgarantier, vi har indbygget i systemet, endvidere systemet sårbart, så sagsbehandlingstiden – hvis alle klagemuligheder hele vejen igennem udnyttes – kan blive meget lang. Navnlig medførte de svage asylgrundlag, der kunne konstateres i asylsagerne i løbet af 1990, et klart behov for en nærmere undersøgelse af sagerne og dermed en forlængelse af sagsbehandlingstiderne i Direktoratet for Udlændinge. Sagt med andre ord er det færre og færre, der kan meddeles asyl på grundlag af den umiddelbare forklaring, de afgiver. Det fører selvsagt til, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid bliver længere. Det medfører samtidig en bekymrende belastning med hensyn til indkvarteringen, og det var i løbet af 1990 nødvendigt til stadighed at oprette nye asylcentre.

For at bremse denne udvikling traf vi i september 1990 beslutning om at afsætte betydelige ressourcer med henblik på at nedbringe sagsbehandlingstiden, og det er med denne indsats lykkedes igen at komme ned på en gennemsnitlig sagsbehandlingstid i første instans på 3 måneder. Skal vi bevare en forsvarlig og grundig asylsagsbehandling – og det kan vist alle være enige om at vi skal – er det næppe realistisk at tro, at sagsbehandlingstiden kan nedbringes meget mere. Jeg tror også, at vi med den nuværende sagsbehandlingstid kan rose os af

at have noget, der vel nærmest ligner en verdensrekord, hvis vi sammenligner os med andre lande.

Der kan naturligvis altid findes enkelte sager, hvor sagsbehandlingstiden har været længere – som f.eks. den sag, der var omtalt i Politiken forleden – men der vil i så fald være en god grund til det, som der også var det i den pågældende sag.

Der er al mulig grund til at glæde sig over resultatet af den indsats, vi gjorde omkring årsskiftet, og vi må nu bestræbe os for at holde det niveau, vi igen har nået. Ikke mindst af hensyn til belægningen på asylcentre er sagsbehandlingstiden vigtig. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at det ikke siden november 1990 har været nødvendigt at oprette nye centre. Der er således nu 25 centre mod 12 centre ved udgangen af 1989.

Skal sagsbehandlingstiden holdes, skal vi også hele tiden være på forkant med udviklingen i verden, netop med henblik på at undgå, at asylsystemet belastes af personer, der reelt må beteges som indvandrere. Jeg har tidligere været inde på det ene aspekt i immigrationsproblematikken, nemlig Syd-Nord-aspektet. Ud over Syd-Nord- må imidlertid også Øst-Vest-aspektet inddrages, når man skal vurdere de kommende års immigrationsudsigter.

Vi har igennem de seneste måneder kunnet følge den glædelige udvikling i de fleste af de østeuropæiske lande og i Centraleuropa, en udvikling, som vi alle håber kan fortsætte. Den igangværende demokratiseringsproces giver et godt grundlag for at tro, at tilgangen af flygtninge fra disse lande vil aftage helt. Men vi må naturligvis samtidig være opmærksomme på, at de nuværende, meget dårlige økonomiske og sociale forhold i Østeuropa kan medføre et øget immigrationspres fra disse lande. Især må forholdene i Sovjetunionen give anledning til bekymring, navnlig i tilfælde af en ophævelse af de sovjetiske udrejserestriktioner. Sovjetiske eksperter forventer således i den situation en udvandring i milliontal, og der har i den forbindelse været nævnt tal, der har svinget mellem 2 og helt op til 20 millioner.

Disse Øst-Vest-spørgsmål har også for nylig været drøftet på internationalt plan. I januar var der en ministerkonference i Wien, hvor dette var temaet, og hvor Europarådet var vært, og med deltagelse af alle de europæiske lande, så-